

[Gudms.]

som udsendes til oplysningsbureauerne. Så lutter intimt privatliv, der fortjener fuld- stændig beskyttelse mod offentlighedens nyfigne blikke, er der nu ikke tale om.

Derimod må man jo medgive ministeren, at man ved offentliggørelse af den fuldstæn- dige rapport uden tillem্পning af nogen art risikerer at volde mennesker, der ikke har fortjent det, fortræd. Det gælder nogle af ofrene for de aktive bagmænd, og det gælder dem, der mere perifert har været inde i bille- det. Men ved fornøden maskering af navne, af datoer og af omstændigheder kunne denne hindring nok også have været over- vundet.

Der er også, som ministeren nævner i sin redegørelse, tale om nogle ganske kraftige adjektiver i rapporten, som det nok er bedst ikke at sætte på tryk. Men selv om der blev foretaget en sproglig renselse af rapporten, således at ord som „lyssky“, ord som „ejen- domsvindler“ blev trukket ud, så ville rap- porten ikke blive svækket heraf. De pågæl- dendes virksomhed taler for sig selv og taler egentlig også et ganske godt stærkt sprog.

Nok om dette. Det, der har offentligheds og folketingets interesse, er spørgsmå- let om, hvorvidt de forskellige former for virksomhed, som rapporten beskriver, er noget, vi kan godkende. Det drejer sig om mere eller mindre ren ågerrente, om ejen- domsopjobning, om ejendomsudsugning, om overbelåninger, om uoverskuelige bytte- handler med opskrevne værdier, om værdi- løse serviceabonnementer osv.

Den 21. september 1971 fik folketingets partier fuldmagt fra næsten 90 pct. af væl- gerne til at være deres talerør. Siden er måske nogle af dem, som betroede os man- datorne, faldet fra, og Mogens Glistrup kan vi jo ikke tale for i denne forbindelse, for han gav i Aktuelt for i fredags nogle af de personer, vi kan læse om i rapporten, et overraskende venskabeligt skulderklap. En vis bankbestyrelsesformand ville han såle- des „være stolt af at kunne regne blandt fremskridtspartiets medlemmer“. Hver har jo sin smag.

Men vi andre, der indtil videre står med mandaterne og dermed ansvaret, kan nok uden vanskelighed enes om, at virksomhed af den art, som rapporten beskriver, kan vi

ikke lide, og kan vi gøre noget for at blive den kvit, bør vi også gøre det.

Jeg tror, det vil være en misforståelse, hvis man ude i det frie erhvervsliv forsøger at holde hånden over den form for transak- tioner, vi ser beskrevet i rapporten. Det vil være misforstået kollegialitet. Det sunde erhvervsliv skal ikke værne om det usunde; tværtimod skal det trække skillelinjen stærkt op. Omvendt vil det være en lige så stor misforståelse, hvis man fra socialistisk side forsøger at lægge det sunde erhvervsliv for had, fordi vi har fået afsløret eksempler på det usunde. For skillelinjen er der, og den er til at se.

Vi er to grupper her i denne sal eller måske snarere tre. Der er det frie erhvervs- livs venner, der er dets fjender, og så den tredje gruppe, de, der taler pænt om og til det frie erhvervsliv, men sparker til det i deres gerning. Sådan er vilkårene, og dem prøver vi at leve med. Men de skulle ikke forhindre, at alle grupper finder sammen om at luge det usunde erhvervsliv ud. Vi, der tror på det sunde erhvervsliv, bør ikke holde os til- bage, tværtimod; vi bør gå i spidsen.

Men det er givet, at det bliver noget af en balanceakt. Vi må stræbe efter, at vi ikke i vor iver for at kvæle det usunde kommer til at skabe urimelige hindringer for det sunde erhvervslivs udfoldelse. Vi kender denne problematik fra andre områder. Man kan f. eks. tænke på de skattemæssige afskriv- ningsregler, der har åbnet vældige mulighe- der for det sunde erhvervslivs frie udfoldelse og vækst, men desværre også her og dér har kunnet bruges af de meget udspekulerede til noget, der har meget lidt med erhvervsliv at gøre, men som alligevel i et vist omfang har kunnet puttes ind under de samme reg- ler. Det har fra visse sider ført til en alde- les uberettiget hetz mod afskrivningsmulig- hederne i al almindelighed. Noget sådant skulle vi gerne undgå på det område, hvor vi her bevæger os.

Men hvad kan vi så rent konkret gøre for at komme de „erhvervsformer“ til livs, som vi ikke bryder os om? Med udgangspunkt i rapporten står diskussionen jo om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at indføre en regel i straffeloven, der, som statsadvokat Grell har skrevet det, kriminaliserer dette at „forfølge egne økonomiske interesser med til-